

Drømmekvinde

Af Carsten Ploug Olsen

*And quiet is the thought of you
The file on you complete; Leonard Cohen*

Stille bliver nu tanken om dig

Da hun forsvandt, faldt han ud af lykkens dimension med et skrig, blindet af lidelse. Nu sidder han ved tastaturet og prøver at skrive tanken stille som sten, der rundes af havet gennem tid.

Hendes navn er som en af hendes falmede kjoler, dem hun gik med om sommeren, for eksempel den hvid og rødternede, som stod så godt til hendes orange hud.

Når de gik sammen, kom han til at tænke på dovne løvinder, der indolent skred frem i den varme dis, som hende, som luftspejlinger, og han frygtede kun, at hun var virkelig og ikke et billede dybt begravet i utilgængelige hjørner af hans sind.

Hvordan kan det være, at den der vil have alt, intet får, hvordan kan det være, at den der får alt, skal miste alt?

Eller da hun stod i sneen ved bussen, og de skulle skilles, måske en dag eller en time, og de hang ved hinandens læber, og hun trykkede sig ind til ham, og sneen smeltede fra hans vinterjakke, og natten efter lå de sammen i sengen i varmen, og så på regnen under lygten udenfor, ulykken var langt væk, næsten uvirkelig, noget umuligt, uhørt, i en anden verden, ti meter fra hvor de lå.

Og han tænker igen på hendes falmede jeans, der sad så satans godt på hende, og den hvide t-shirt med den glade gule smiley, lykken er som i en anden verden, umuligt, uhørt, langt væk.

Og årene der gik, og de var uadskillelige, og de falmede ved hinandens side, og alt var muligt eller umuligt, kun var det umuligt at miste hende, og han frygtede at lykken var virkelig, at hun var virkelig, eller at hun ville forsvinde når han rørte hende, og da hun rørte ham i hans inderste, forsvandt han, og hendes kærtegn var som en ånds, gid hun var virkelig, og hvor han frygtede det.

Hendes stemme er som en hvisken fra en anden dimension, måske lykkens eller ulykkens, lever hun endnu, hvor gik hun hen, faldt hun gennem en sprække i virkeligheden, ind i en anden dimension, hun sagde tit, at hun var så lykkelig at hun ønskede at dø lige nu, og mørket der kom snigende som kantede sten, der skar hendes sind i stykker, bid for bid, og aftenen der kom, og livet der måske tog hende på ordet.

Og han husker den første rus der kom som små stykker af knust glas, hver et lille vindue ind til ukendte verdner, som dækningsløse løfter, og han husker hendes smil, der var så virkeligt, og han husker hvordan de fulgtes hjem gennem byen den nat for så længe siden, og asfalten der åndede varmt mod deres bare fodsåler, og deres hud der grådigt drak aftenduggen og hinanden, tæt omslyngede, og verden var stor og den var deres.

Men alt dette er så længe siden, han prøver at finde ord, en besværgelse der kan rumme og tæmme den vilde sorg og kaos, der fulgte da hun forsvandt, skriget som når sjælen dør, han sidder ved tastaturet og prøver at skrive tanken stille, han prøver på at mane hende frem eller mane hende i jorden, men der kommer kun billeder, minder, tid med ulægelig sorg, spøgelse han prøver at favne og han favner den tomme luft, han søger et punktum i bogen om hende, han vil sætte en sten, begrænse sorgen til et sted og ikke alle steder og ingen steder, han gør tanken om

hende stille, som en bog der lukkes og stilles hen i reolen og glemmes, han vil have endnu en dag, bare en, bare i morgen, selv om det er uden dig.

Engel og djævel

Han sad ved flyglet, forpint, bange. Hun havde lyst til at skrike til hans nedslåede blik og ansigt:

- *Hvad fanden tuder du for?! Jeg er her. Du har mig. Knep mig hårdt. Bank mig sønder og sammen så jeg kan mærke dig. Sid ikke der og flæb som en tøs. Du stjæler mit liv. Dag efter dag efter dag. Og altid dette forbandede klimpreri. Altid din smerte. Hvad med min?! Hvad med mig?! Hvad vil du? Hvad vil du mig?!*

Han følte det velkendte mørke indeni. Mord. Brand. Vold. Udslettelse. Men især skyld. Følelsen af at besudle det rene. Trangen til at forsvinde. Følelsen af at æde sig selv, der gør ham tavs, følelsen af at æde sine tanker, af at stå på kanten af afgrunden og se ned og ønske at springe. Svimmelhed.

I stedet for at skrike, klappede hun demonstrativt og meget langsomt og distinkt før *Beethovens Pathetique* var spillet til ende. Han spillede den perfekt, og hun hadede ham, synet af ham, lugten af ham, hans forpint, de klamme fingre, der af og til fandt vej til hendes køn og krop. Fanme nej!

Indeni skreg hun:

- *Gå dog i byen, drik dig fuld, lad os drikke os fulde sammen, pissefulde, lad os danse svedigt til salsa, techno, death metal, lad os banke hovedet mod himlen, lad os råbe og skrike og kneppe gudsjammerligt vildt og inderligt og saftigt, sid ikke der med dine hundøjne, du tigger om det, du blotter struben og en dag bider jeg!*

I stedet sagde hun med presset stemme og med hadet, der af sig selv fandt det svage punkt:

- *Spil den lige en gang til. Jeg tror ikke helt jeg forstår. Nu spiller du. Bagefter går jeg.*

Han skjulte ansigtet i hænderne, idet han bøjede sig ind over tangenterne.

- *Ok, jeg går nu. Jeg er gået.*

Fængsel

Ethvert varigt ægteskab er baseret på frygt; Iris Murdoch

- *Hvis ikke du hver dag er parat til at miste hende, binder du hende, og kærligheden bliver et fængsel. I bliver uadskillelige i et uforsonligt had, siamesiske tvillinger, der kun kan skilles med kniv!*

Forfatteren skreg det til hans åbne ansigt. Han havde ret. Vi havde drukket hele eftermiddagen og aftenen med. Nu sad vi på cafeen og stenede. Hårdt at høre sandhed. Men sprutten dulmede angsten, og det forekom ham, at der heri lå en vis heroisme, og han fik lyst til at løbe hjem, og råbe til hende:

- *Du er fri!*

Forfatteren læste hans tanker, og lagde forsigtigt hånden over hans, og sagde:

- *Det er op til hende at bestemme om hun vil gå eller blive. Vær blot parat. Betal prisen eller dø langsomt hver dag, mens hun visner for øjnene af dig.*

Han følte en gysen indeni. Så sagde han:

- *Men jeg er bange. Det er hårdt. Hvad skal der blive af mig?*
- *Du taler til luften, til dig selv, til din frygt. Men det handler ikke om dig, men om hende. Elsker du hende? Elsker du hende overhovedet? Eller kan du bare ikke tåle at miste hende? Handler alting om dig?*

Det tænkte han lidt over. I stilheden fortsatte forfatteren:

- *Tænk for en gangs skyld ikke på dig selv. Tænk på hende. Hvordan tror du hun har det? Spørger du hende nogensinde om det? Tør du høre svaret? Skal jeg sige dig det?*
- *Nej, nej!*
- *Du gør hende ulykkelig. Hun er meget ulykkelig sammen med dig. Og ved du hvorfor? Fordi du klamrer dig til hende som en skoledreng. Du er 36. Vær en mand. For hendes skyld.*

For hendes skyld, for hendes skyld, genlød det i hans tanker, og det lød for ham som en påkaldelse af det hellige, et mantra, en bøn, en besværgelse, en sandhed, sandheden.

Den elskede der kom i vejen for kærligheden

- *Jeg elsker dig!*
- *Undskyld, men det føles som at få trukket en sæk over hovedet og blive kneppet i alle åbninger.*
- *Du er min drømmekvinde!*
- *Men jeg er virkelig!*
- *Du er alt jeg har drømt om! Du er alt jeg har! Der er ingen som dig!*
- *Du lægger en form over mig og skærer alt af der stikker udenfor.*
- *Men - du bløder jo! Gør det ondt?*
- *Ja.*
- *Jeg har altid båret dit billede i hjertet!*
- *Det er det. For dig er jeg et billede og intet andet.*
- *Hvad skal jeg gøre uden dig? Hvad skal der blive af mig? Jeg føler jorden åbne sig under mine fødder.*
- *Hvad skal der blive af mig? Tænker du også på det?*
- *Det gør ondt!*
- *Kærlighed gør ondt når den iblandes den fremmede væsker.*
- *Så vil jeg ikke leve!*

- *Så elsker du mig trods alt ikke.*
- *Hvor kan du sige det!*
- *Jeg siger sandheden.*
- *Sandheden gør ondt!*
- *Det er når den skærer løgnen fra. Velkommen til livet!*

Cpo 2020